

Honza Šťovíček je pověstný svým ostře vybroušeným jazýčkem. A používá jej mistrně ke psaní textů k písním své countryové kapely [Appaloosa](#). Ale mnohem známější je jako cestovatel a nakonec i jako spisovatel. Abyste mne pochopili, jeho jméno naleznete vytištěné na hřbetech jeho třech cestopisných knih, vydaných nakladatelstvím Olympia. A tyto knihy pak zdobí regály kdejakého knihkupectví. A kdo čte a do regálů hledí, pak jistě nepřehlédl.

Křest knihy

foto: archiv ©

První vydaná kniha vyšla loni v dubnu a popisovala cestu Šťovíkovu v doprovodu jeho přátel za polární kruh nad Nordkapp, kde map již netřeba. V druhé nás svým až Šmídovským humorem vedl do zemí, kde Alláh vládne, ale nevidí, a poslední pokřtil 14.4.2005 na Klamovce za doprovodu Appaloosy a kapely [Fiannan](#). Tentokrát mířil za kanál do Skotska s **Línou bandou kapitána Sorela**.

Koncert zahájili o půl osmé Fiannan. Na pódiu se sešlo pět hudebníků, tři páni a dvě mladá a pohledná děvčata. Okamžitě na mne dýchl opar levných hospod z historických filmů, kde se to hemží šermíři a rolníky zmítajícími se v alkoholovém opojení. A nad tím vším zní irské a skotské balady. V jakési bretaňské písni mému uchu příjemně lahodila francouština Markéty Janotové. Nutno uvést, že zpěv šel slušně oběma zpěvačkám. U pánů se dimeze hlasových dispozic prolínala s alternativními realitami složenými i z tónů, které častokráte neladily. Publikum bylo tolerantní, jak je na podobných akcích našťastí zvykem. Neodolal jsem a zakoupil si dvě z jejich nahrávek. Tak jsem poznal další rozměr jejich tvorby a znovu si prožil zážitek z koncertu, jen s možností opakovat si přeslechnuté pasáže a smát se povedeným hospodským historkám. Je totiž s podivem, že právě tyto písně mne u Fiannanu zaujali nejvíc. Čertví proč, neb už několik měsíců jsem alkohol nepozřel. A možná právě proto.

Appaloosa a Fiannan nad krtem třetí knihy Šťovíkovy

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Úterý, 03 Květen 2005 04:00

Po přestávce nastoupila nová Appaloosa. Šťovík se oholil, čímž učinil svůj obličej nepoznatelným. Bývalou zpěvačku Jitku nahradila Zuzka Krejčová. Její první vystoupení bylo překvapivě nepříjemně ovlivněno trémou. Martin Slavický zaměňoval banjo za mandolínu a saxofon a sama Appaloosa dala do pléna tři nové písně irskoskotsky laděné. Nutno podotknout, že ona nádherná melodická či aranžerská chytlavost jejich písní novinkám chyběla. Ale nástrojové oživení bylo minimálně mnou přijato jako pozitivní prvek.

Koncert byl prolínán čtením z 3. knihy Šťovíkovy zvané ***Líná banda kapitána Sorela***. Vtipné poznámky ze života výpravy svedly jednotlivé expedičníky na pódium a whiskey tekla proudem do mušlí. Z nich pak bylo prolito hrdlo každého člena expedice. Tím byla kniha pokřtěna! Na podzim roku 2003 jsem na Trampském zpívání shlédl fotografie. Tam někde začalo i vyprávění plné historek a vtipných příhod, o nichž nyní můžete číst i vy.

I tentokrát je uváděl jejich textař Jakub "Blesk" Moravec a jako vždy přidával své básně a oblékal se do vtipných úborů. Před půlrokem "šejk z Kuvajtu". Tentokrát ho zdobila skotská sukně a vojenská kazajka z války Severu proti Jihu.

Appaloosa znamená nejlepší. Američtí indiáni tak nazývají své oblíbené koňské plemeno. Koncert countrymanů (i dvou countrygirls) kapitána Šťovíka je pro mne vždy uvolněním mysli a napnutím bránice. A to je to lákadlo, kterým se i příště nechám zlákat.